

'Het is zwaar en zo voelt het ook'

Kinderen als mantelzorgers. Vriendjes en vriendinnetjes hebben ze lang niet altijd. Hun leven is gericht op het gezin. De zorg voor vader of moeder. Soms voor beiden. En als ze tijd hebben voor een hobby, dan is het vaak binnenshuis. Kunnen ze toch een oogje in het zeil houden.

Door Jon van Schilt

Sara Nada (12) uit Assen: "Als ik griep heb, vind ik het stom als ik ook dingen moet doen. Mijn vader heeft hartverzakkingen en daardoor een heel slechte conditie. Hij ligt de hele dag, ademt moeilijk, heeft snel hoofdpijn, is snel moe en heeft steken in zijn borst. Best eng, maar het is al een stuk beter dan eerst. Mijn moeder heeft bloedarmoede en is snel moe. Ik help mijn vader herinneren aan zijn medicijnen. En als mijn moeder er niet is of als ze erg moe is, doe ik allerlei klusjes in huis. Mijn beste vriendinnen kennen mijn thuissituatie. Tegen de anderen zeg ik gewoon dat ik niet kan, zonder reden. Ik heb minder tijd voor mijn grote hobby: zingen en dansen. Het is soms zwaar, maar ik ben het gewend. Ik doe het al drie jaar."

Aïsha Schomaker (14) uit Assen: "Mijn moeder heeft twee herseninfarcten gehad. Ze is niet verlamd, maar wel vergeetachtig. Ik help haar bij het koken, boodschappen doen en stofzuigen en ik controleer haar systeem voor de medicijnen. Ik vul de medicijnen aan en haal nieuwe bij de apotheek. Ja, soms is het wel druk. Vooral als ik laat uit school kom. Dan moet ik eerst de hond uitlaten en daarna snel eten koken. Ik mag graag wielrennen of WhatsAppen met m'n vriendinnen. Daar maak ik gewoon tijd voor. Mijn vriendinnen snappen het wel. Op school is het aan de andere kinderen in de klas uitgelegd. Moeten ze eigenlijk elk jaar doen, want er komen telkens nieuwe kinderen in de klas. Ik ben de afgelopen drie jaar wel volwassen geworden."

Wesley Leeuwinga (14) uit Assen: "Ik zorg voor mijn moeder. Ze heeft een spierziekte. Ze is 38 jaar en werd deze zomer ook nog getroffen door een herseninfarct. Een alarmpje op haar mobiel geeft aan wanneer zij haar medicijnen moet hebben. Die geef ik haar dan. Ze moet heel veel pillen slikken. Ik vind het belangrijk dat ze die op tijd neemt. Ik help haar ook bij het koken en in de huishouding. De zorg voor mijn moeder staat bovenaan. Ze mag me 's nachts wakker maken om de vuilnis buiten te zetten. Vriendjes? Nee, die heb ik niet. Ik kan mezelf wel vermaken. Ik luister graag naar muziek en dan ga ik tekenen of schilderen. Ik mag ook graag dansen of hardlopen, maar ik wil mijn moeder niet te lang alleen laten."

Rose Jansen (12) uit Assen: "Een paar jaar geleden kreeg mijn vader een hartstilstand. Hij hield er hersenletsel aan over. Mijn vader kan wel dingen zelf doen, maar heeft hulp nodig. Die krijgt hij twee dagen per week van een begeleider. De rest van de tijd help ik hem. Bijvoorbeeld in de tuin en bij het koken. Mijn vader heeft een agenda waarin hij opschrijft wat hij gaat doen. Anders zit hij de hele dag op de bank. Moeilijk? Nee, ik doe het voor mijn vader. Lastig is het soms wel. Ik heb veel vriendinnen, maar ze snappen het niet. Ze kunnen niet zomaar komen logeren. Mijn vader kan niet tegen drukte. Als ik iets wil, moet ik het ook op tijd in zijn agenda zetten. Paardrijden, scouting en gitaarspelen zijn mijn hobby's. Ja, ik ben altijd bezig."

Lisa Uilenberg (14) uit Assen: "Vanaf mijn zesde zorg ik voor mijn moeder. Ze heeft reuma. Soms heeft ze goede dagen en kan ze haar bestek normaal vasthouden. De afgelopen vier jaar, sinds de scheiding van mijn ouders, doe ik steeds meer. Koken, afwassen, strijken, de was doen, stofzuigen, opruimen, schoonmaken, bedden opmaken. Ja, bijna de hele huishouding. Wij krijgen geen hulp van anderen. Mijn jongere zusje helpt ook mee. Het is zwaar en zo voelt het ook. Het is oneerlijk, maar het heeft geen zin er zo over te denken. Ik zorg ervoor dat ik mijn huiswerk op school afmaak, dan heb ik thuis mijn handen vrij. Vriendinnen heb ik niet. Die zouden mij toch niet begrijpen. Natuurlijk zou ik willen dat ik vriendinnen heb die mij wél begrijpen."